

חלהות לוֹבָן סִימָן תְּרֵמָה

ק'יב באר הגולה

ולබין קצין (הנחות מינומי פרק ז) או נקחטם ראנשו, רהינו שגנוקטמו (כו) *ירוב קאלין קעלילונים. (כו) *פסולו: הגה (כח) ואם נקוטם (כט) קעללה קעלין האמצעי של כל קשורה, פסול (הגד זין פ' לילב החלב). (ל) וזונא (ו) זאניך אחר. *אבל אי ליבא אחר מברכים עלייו (סודכי פיא ומונგים): ז *נסדק. (לא) ^ל אם נטרחקו שני סדרקיין זה מוה עד שנראו בשנים. פסול: הגה (לב) ואפלו לא נחלקה (ז) קתוקת קענינה שיטסל כלולב מכמ' חילקה קתוקת: ח ייש לנו בפערן גאנט נא קאנטה. (לא) שחרי שדרו בגב בעל חוטרת, גמין קוינט בשרותה⁵⁸, או שנגמה ונבעץ⁵⁹, או שהוא עקס (לה) יונכין, (לה) שחרי שדרו בגב בעל חוטרת,

שער תשובה

באור הלהבה

שיעור הצעפין

באר היטב

חוין מאנטזק וויהלמה קהיליות פפסולין קשומ ליקירה מפה, קשורים ב-

הַלְּבָנָה בְּרִזְקָה

וזו כדי לישב מנהגם שָׁמַגָּא כִּי בְמִקְרָמוֹתוֹ לְכַפֵּר עַל זה הַפְּשָׁע
שָׂאֵן לוֹאֲבֵין קָבְרֵין. עַל־בָּן אֶזְרָח לְכַלֵּק קָהָה (כ) בְּלַי וְמִן שְׁלֵשִׁי
בָּעֵיר לְחָיָה: ר' (כו) רֹב הַעֲלֵין הַעֲלֵיִים. וְעַל־זִוְּנָם גָּמָרָא. אָוֹן
שָׁבּוֹתָן מִן הַשְׂדָּה וְלִמְעֵלָה. וְשַׁעַר הַקְּטוּז לֹא נָנוֹר בְּהַשְׁלָחָן
אָרוֹן, אָם דָּקָא פְּשָׁעָקָטָם כָּרֶב שֶׁל קָל עַל אָוֹן אָפְלוֹ כְּפָאָקָה,
וְעַל־בְּבוֹשׁ שְׁמַחְכִּיר דָּאָפְלוֹ בְמִקְאַתָּן. וְעַשְׂמָדָהִים שְׁפָפְקָדָיוֹן
בָּהָה. וְהַהֵּה הַמְּחַבֵּר לֹא זָכָר לְסָלָק בֵּין עַלְהָה אַמְצָעִי לְלִבְרָה הַעֲלָלָה
וְעַל־בְּבָאָדָר הַלְּכָה: (כג) פָּסָל, דָּאָן (כ) וְהַנְּדָר: (כח) וְאָם
לְקַטְּבָמָן (כו). וְכֵן. דָעַת הַשְׁיָ"ז וְהַגָּ"א דְּהַרְמָ"א בְּנָה לְבָקָמָר
בְּדִיעָתָה קָרְבָּה הַמְּאִיד וְבָבָן דְּהַעֲלָה הַעֲלֵיִן הַאַמְצָעִי שְׁעַל הַשְׁרָהָה⁶⁴
הַבָּנָוָה בְּשִׁשְׁתָּה שְׁלֵשָׁה עַלְלָן שְׁבָלה בְּהָם הַשְׁרָהָה, קָצְלָה הַאַמְצָעִי
לְבִדְרָה גָּמָרָא רֹאשׁ הַלּוּכָּבָּם נְקַטָּה פָּסָלָיָה⁶⁵, וְעַזְן בְּבָאָדָר הַגָּרָ"א
דְּתַשְׁמָע מְגָה שְׁמַצְדָּר לְהַרְוֹתָן בְּן לְהַלְכָה בְּהַרְמָ"א, (ככ) וְאָפְלוֹ
גַּקְטָמָה קָצְלָה הַזָּהָר בְּכַלְשְׁחָה⁶⁶ פָּסָל: (כט) הַעֲלָה הַעֲלֵיִן
הַאַמְצָעִי כָּבוֹן. וְאָם כְּלָה הַלְּוָלָב בְּשִׁינִי תְּיוֹנוֹתָה וְגַקְטָמָה רָק אַחֲתָה
מְהֻזְּנָה⁶⁷, אָפְשָׁר דְּיִשְׁלַחְקָלָל⁶⁸, וּבָנָן מַצְדָּר בְּסָפָר בְּפָרוּדִיְּעָכָב, עַזְן שְׁטָבָן⁶⁹:
(ל) וְדוֹקָא דָאִיקָּא אַחֲרָה וּבוֹן. עַזְן בָּאַלְיָה וּבָה דְּבָרָה דְּבָרָה הַרְמָ"א
לְהַלְכָל בְּגַקְטָמָה עַלְלָה הַעֲלֵיִה, מִשְׁרָם דְּכַפָּה פּוֹקְדִים קָקְלָיִן בעַקְרָב
הַדְּרִין וְיַסְלְכָנָה עַלְלָה בְּדִילָבָא אַחֲרָה, אָבֵל לֹא בְּגַקְטָמָוּ בְּבָלִין;
(כט) וְאָפְלוֹ בְּעַלְלָה אַמְצָעִי יְשָׁא אָוֹמְרִים דָּאַין לְהַלְכָל לְבִרְכָּי עַלְלָה
בַּי אִם בְּגַקְטָמָה בְּקָמְצָתָה אָבֵל לֹא בְּגַקְטָמָם בְּבָה (ל) אָפְלוֹ בְּשַׁעַת
הַהְרָקָסָק. וְעַזְן בְּבָאָדָר הַלְּכָה: ז (לא) אָם גַּנְגָּחָה וּבְלִי. קָנוֹן
(לט) אָפְלוֹ לֹא חַי בְּנָה בְּחוֹלְדָה רָק אַחֲרִיכָּךְ: (לב) וְאָפְלוֹ לֹא
בְּחַלְקָה הַקְּיּוֹתָה. פְּרוּשׁ, שְׁלָא נְסִיךְ עַלְלָה הַאַמְצָעִי (לב) עַד
הַשְׁרָהָה, (לט) וְאָפְלוֹ וְנְסִיךְ רַק מַקְצָתָה, שְׁמַמְתָּת עַחְלָה הַקְּיּוֹתָה
דְּצִיחָה כְּרָבָה אַחֲרִיתָמִים שָׁאֵן לְפָסָל, מַכְלֵל מַקְוּם בֵּין שְׁגָרְתָבָה הַפְּרָקָד⁷⁰
עַד שְׁנָרָחָה שְׁעַנְיָה⁷¹, (לב) וְיַשְׁלַחְרָה הַרְבָּה בְּנָה: ח (לב) או
שָׁחוֹוֹ עַקְמָרָא⁷². בְּמַגְלָל [גַּמְרָא]: (لد) לְפָנָיו. דָקָנוֹי (לט) הַצָּר
שְׁבָגָד הַשְׁדָּה⁷³, וְנוֹעַשָּׂה שְׁרָתוֹנָה גְּבַע חַטּוֹרוֹת: (לה) שְׁבָגָד
שָׁדָרוֹ. נָנוֹר בְּשָׁמֶן וְהָ, יְעַן שְׁרוֹאָה בְּשָׁדְרוֹ שֶׁל בְּהַמְּתָה, שְׁהַלְיוֹת
אָם גַּקְטָמָם בְּמַשְׁדָּהָה, אוֹ בְּדִעַת בְּעֵל הַעֲשָׂרָה דְּבָשִׁין שְׁאַיִל הַקְּטִיפָּה עַד מַשְׁוִיחָה
מַחְמִירָה, בְּקָא דְּשָׁבָלָא כְּרָבָה דְּרָבָה דְּעָוֹת לְהַלְכָל אַין לְסָמִיד לְעַמְּנָן בְּעֵין

תרגומים: 1 פטרוזייליה.

הלוּכָות לְולֵב בִּימֶן תְּרַמָּה

כיאורים ומוספים

בראש העלה, וכן אפשר לברוך עם זומבית מוגדלת אם ניבר החור בשחואן מעוגל ללא פגם, שאו יש כאן בירור גמור שלא נקטם ראש הלולב.

(48) ופטול זה של נקטים בכל שהוא, האם הבונה שביל שהוא ממש פטול או ריק אם אין כיר בתהוננות העין, דעת הרע"א (כתבים שבtopic ספר דרוש וחידוש) שיעור בשלוח בפטול לולב תולל בטעם הפטול, שבак הפטול הוא מושם י"הדר, אין לפטול בו ריק בטראה על ידי התהוננות העין, ובductה המביס' (ראיה ל�מן (ס"י תרממה ס"ק מו) ומה שכחבט שטן) אבל אם טעם הפטול הוא מושם 'לקחה במו', פטול גם במשהו מושם, וראה ליעיל (הע' 50). אבן, דעת הגרש"ז אוישרבך (מנדרין שלמה עמי פ"ג) שאין בותה המשניב' כל שחואן מושם, אלא צירק שדיא ניכר לעין שנקטם. והגרש"ז אלישיב (אשר הדיא ח"ג בפ"ח אות ח) הורה, שgam אם לא מיתן לראות את הקטינה אלא על ידי זוכיות מוגדלת, אם וזה בודאי קצת ייש להחמיר בו.

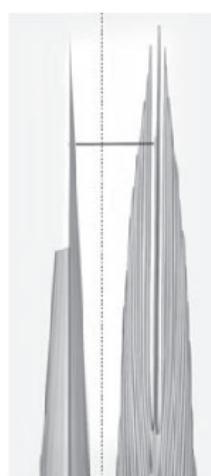
ואם נקטים ריק חלק מהתולב אבל משאר מהוחר במקצתו, כתוב הבכורי יעקב (ס"ק י"ה) שאם החלק שנשאר מהוחר הוא רוב רוחב העלה, הרי זה כשר מרין ייחבו בכולו, ובתנאי שאר חור ומעמידו משאר עומד למנעל.

[משניב' ס"ק כת]

ואם בלהה קולולב בשני קיומות ונקטמה רק אחת מהקומות⁴³, אפשר ריש לקלקל⁴⁴), וכן מצדד בספר בפ"ז יעקב, עין שטן⁴⁵.

. כוה פ"ז.

ולולב המסתתרים בתוימות אחדת נקטים ריק עלה אחד ממנה והעליה الآخر נשאר שלם בוהה פ"ג.

בתוב הבכורי יעקב (ס"ק טז) בשם שרית בית דוד (ס"י תמה) שכח רהגייא השדי חמוד (מערכת ד' מינימ ס"י ב' אוט ד') שסבירא כן מלשון הבב' (ד"ה ודו שהרין), שכח שבעשש שני עליים נקטעו שניהם פטול ביחס לשניהם חשבים ראש אחר, ומושמע שדו הדין אם כל הוללב בעלה אחד שני רפי העלה חשבים אחר, ואם נקטים ריק עד אחד של העלה הרי זה כשר. אמן, העירו השדי חמוד (שם) חור בו ופסל, וכן העתיקו הקף החדים (ס"ק מ"ב) בס"י תמה) חור בו ופסל, וכן העתיקו הקף החדים המשר בעמוד הבא

[ביה"ל ד"ה ועדין]

משמע דבעין שחואן גלו אכפה. וצריך עיין בכל ה⁴⁶).

(43) ודעת החוו"א (או"ח סי' קמו ס"ק כא, כד-כה) שעריך שהיה כולם מכוסה, ואין להקל כלל בנטגה מוקצת השדרה נאך רך בתגלגה בארבעה הטפחים העליונים פטול, ובמקרה לעיל (הע' 61). והוכיח כן גם מלשון השוו"ז (ס"ד) שבtab "עד שנמעא כל שדרה של לולב מכוסה בעליין", שמשמעותו של לולב הולב מכוסה, אלא צריך שכלו יהיה מכוסה.

ומים גם אם מכוסה החלק העליון של השדרה מחמת עליים ששורש מתחת ארבעה הטפחים העליוניים, כתוב החוו"א (שם סי' כו) שכח, שאם לא כן באוף שנשלמו הארבעה טפחים בירוק בין עליה לעלה, נמצוא שתחילה הארבעה טפחים הוא מגולה במקצת ופסול, ובבהריה שאף העלה שתחת הארבעה טפחים מועל לכיסוי הולב, והויסוף, שבאופן זה העליים התוחננים המשמשים להכשיר את הולב נכללים בכלל מעליו לעין נפרציו רוב עליין, והוא עוז מה שהסתפק עם באופןם נטיפים.

[משניב' ס"ק כה]

על-כן אין להקל בזיה כל זמן שיש בעיר לחויו).

(44) ובשעתurdחן כשאין לולב אחר ומותר לו לקחת לולב יבש, ראה ל�מן (ס"י תרממת ס"ק נח) שהביא ארבעה חולוקי דין אימתי מותר לברך על לולב זה.

[משניב' ס"ק כח]

ונאים בקטטס⁴⁷ וכו', דקה עלה הקטלין האמאצעי שליל ששליל ששליל⁴⁸ וכו', ואפלנו נקטמה העלה קהו'את בכל-שהוא⁴⁹).

(45) ואם ניקבה התוימת העלונה, הביא דבית השוואה רדיין לולב ס"ק י"ג) שדעת השוו"ת בית דוד (ס"י תמה) שכח, וטעמו מושם שלא מצאנן פטול נקב ריק באטורוג ולא בלולב, וכן מבואר ברכורי יעקב (ס"ק ז'). מאידך, הדיבת השוואה (שם) פקפק בויה מכח דברי הרין (טוכה י"ד, א בפ"י דרי"ף ד"ה נקטם) שעשו את ראיו של הלולב בחותומו של אטורוג, והטיק שנבקן להחמיר לכתילה ביש לו לולב אחר שלם לנמיין, אך, המשניב לא הזכיר כלל פטול של ניקבה התוימת.

(46) ומה שמנצוי בולביבים שיוציא מראש הוללב קוין דק ואורך. ראה לעיל (ס"ק י"ג) מהו חזין בנקטם הדקו.

(47) ובשים ספק אם נקטים העלה האמאצעי, דעת הגרש"ז אלישיב (הורת ד' מינימ סי' ו הע' יב) ש ראוי לברך על של חבירו שודאי לא נקטם. ובהגדורת ספק נקטם שיש להחמיר בו, הורה הגראיין קרליין (מנדרין שלמה עמי פ"ז והע' יט) שיש להחמיר ריק כישיש ריוועת לפניו בוגן שהוא קצת שבור, אבל אם ריק עלה אחד גובה מחבירו אין זה מnbsp;ריוועת, ואך לא כדי לקחת לולב שעלה אחד נמיין מחבירו, וראה לעיל (הע' 21), מ"מ מיעיר הדין אי אפשר לפטול צעד כתוב שם, לולב שהעלים העליונים נגמרים חדים מאד בזען מהט, ערף לא לקחתם כי יש חשש שאלו יקעמו, אבל מיעיר הדין הם בשרים. כיוון שאין ריוועת לפניו).

והיעיה לבדוק לולב שיש בו ספק נקטם. הביא בספר כשרות ארבעת המינים (עמ' קט) שעיל פי רוב יש בולביבים 'חוור טבעי'

הלוּב סִימָן תְּרֵמָה

ביאורים ומוספים המשך

הגשיז אויבריך (הליכות שלמה סוכות פ"ז ס"ג), בשורת ארבעת המיניות עמי ר' ש אין הלולב נפל משום 'הימנק' אלא אם כן תתקומו העלים ואינם יכולים שוב להתחבר יחד. וכן דעת הגרש וואנאר (קובץ מביא לוי ח"ב עמי לב) שפסול רק אם גם כשיינהו על השולחן יראה מרוחק כגון זה ש (אכן, לאחרות רבנו ר' שמ) הביאו שלעצמו החומר החוזיא בכל שהוא. אמונם הגריש מברסק החומר בזה, וכותב בשווית התשובות והנהנות (ח"ג סי' קפא אות ד) שהגריש לא פסל יהומן כל שהוא מדינה, רק שלעצמו הייפש לולב מהדר שאן בו מקום אפילו להקרע על כשרותו, ומהו הנהן כן גם כמה מתלמידיו.

(4) אמונם אם התימות מסוימת בשוה, אבל מסווק העלים יוצאים

שני קוטים דקים, והקוטים הם יהומן בוה ג' (דעת הגראיין קרליין) חוט שני שם, ובhalbות שבת שם אותן (1) שאם הקוטים חוטים מדרך הלהלבים, כשר, אבל אם הם גדולים יותר מהרגיל, פסול משום יהומן (יראה לעיל ס"ק ד) שהבאנו את דעת הפסיקים לעניין נקטם הקוץ, והוא הרין לעניין פסל יהומן, שאם לא נחשב כחלק מהלולב או אין בוה גם ממשום פסל יהומן).

ולולב שנחלקה תיומתו ונתרחקו שני חלקיו העלה מעט, אך מחמת שהעליה מעתיקם ברוחבו אין

רואים את הרוחות שבין שני העלים, כתוב הגראיין קרליין (חוט שני סוכות שם ס"ק א בדין לולב שנחלק אותן א) שאין זה נדרש יהומן, אף שהעלים מובלטים, כיון שאין ניכר שיש הפסק בינהם.

ולולב שיש בעליו האמצעי יהומן, אלא שיש 'קורא' שבדוק בין עלי התימות, ומחייב דיבור הקורא אינו נראה כי יהומן, הורה הגראיין קרליין (חוט שני שם ס"ק ב ד"ה עוד פרטיטים אותן ד ושבת שם שאם מחמת הקורא אין יהומן ניכר, הלולב בשור, בין שכעת אינו נראה כי יהומן, וכן אין להזכיר את הקורא). וכן דעת הגראיין קביבסקי (ארחות רבנו ח"ב עמי ר' לר-רטל), והוסיף, שאין חושדים שמא יפול הקורא (אם ראשיו העלים מכוסים בקורא/ראה מה שבתנו לעיל (הע' 28)).

(5) ולחקנו בדפק, כתוב הרעת תורה (ס"ז) שאם לא נעשה יהומן ממש והיוו שאם יקרב חלקיו העלה ולהו יראו בעליה אחד [לעיל (הע' 33) הבאנו את דעת המהרשים אימתיו דריש ליהומן], יש להכשו על ידי דפק. וכן דעת הגראיין קרליין (חוט שני שבת שם ד). דעת הגראיין פישר (בבבכמה לספר ארבעת פטול יהומן) שאפיינו אם נעשה יהומן מפש בשור, כיון של כל יהומן הוא מושם שנראה בשור, ובשידבקם הרוי לא יראו המשך בעמוד הבא

שפטל. והחו"א (או"ח סי' קומה ס"ק ו ר'ח) הבהיר לולב זה, וביאר שאין בו לא פסל של נקטם, ולא פסל של הדמן. ודעת הגראיין אלשיב (אשר האיש ח"ג פ"ח אותן ח) שפסול.

(6) ולענין אם נחלהacha אחת מהן, פסק לעיל (ס"ק ט) שפסול והקשה החוזיא (שם ס"ק ז) שאם נחלהacha אחת מון היזן שפסול, כל שכן שכשנקטמה אחת מהן ציריך לפסל. ועוד הקשה, שהרי הכספי המשני בנקטמה אחת מהן, אם כן מודע בנחלהacha פסק שחלולב פסל, והלא יכול לסתום את ראש החיותות הווא הדין סובר החוזיא שהמחמירין בנחלהacha אחת מהתיומות הוא הדין שמחמירין בנקטם מקטת, אבל לדינה יש מקום להקל בנחלהacha אחת מהן, והוא הדין בנקטמה אחת מהן, וראה עוד בהערה הבאה.

(7) שביאר (ס"ק ט) ששונה דין נקטם אחד מדין נחלהacha אחת מהתיומות, שהרי אלו דנים את שני העלים כאחד, וממילא אם נחלהacha אחד מהם הלולב פסל, שכן שנהליך אין התימות שלמה, מה שאין כן לעניין נקטם שם אוט' מהшибים את שני העלים באחד, הרי זה בנקטם רק חוץ מן התימות, ובשר לדעת הרשות בית דין שהובאה לעיל (הע' 49) (אכן, לפי מה שפסקו שלא בשיטת בית דין, אם כן גם בצירוף זה פסל).

ביהיל ד"ה אבל

הכא דשל בלאו עבי קרבנה וערות למקל אין למקמר לאין בקכחא⁵²).

(8) ודעת החוזיא (או"ח סי' קומה ס"ק ז) שקשה להקל בזה, וכambilואר ביביאור הגריא (ס"ז) שדעת רוב הפסיקים להחמיר בזה, אמונם הוויין, שמדובר האחרונים למונרו שבמלחך רוב התימות, אבל לוולב אחר יש לפרק עלי.

משנוג' ס"ק לב

柙ל קוקם בינו שאקטרט ספקרא⁵³ עד שנראה בזעימים⁵⁴, פסול⁵⁵, גויש לולב קרבנה בזעה⁵⁶.

(9) ואם נסדק מעט, כrab הדרעת תורה (ס"ז) שאף אם הסדר ניכר לעין מחמת החלל שבין שני חלקיו העלה, אם אין מרווחים הרבה זה מהה הרוי זה בשור, משום שנראה לכל שהט אחד, שהרי בשמנוחה את הלולב על אייה מקום או בשמנוענו גוועים החלקיים זה בזה. וכן מצד החוזיא (או"ח סי' קומה ס"ק ח) שאם נסדק ומתרחק הלק אחד של העלה מחבירו אינו יהומן, ורק בעקבמו החזין מנקטם לפאן ומנקטם החזין לפאן פסל בוה ג' (דעת הגראיין קרליין ר' לר-רטל). ובמספר ארחות רבנו ר' לר-רטל (ח"ב עמי רטב), והגראיין קרליין (חוט שני סוכות פ"ג ס"ק ב ד"ה עוד פרטיטים, והלבות שבת היד עמי שמטו אותן א) הביאו שהחו"א הבהיר מעיקר הדין אם נטיהם של חלקיו העלה והו מזה אינה ניכרת היטוב. וכן דעת

הלבות לולב סימן תרמה

ביורוים ומוסיפים המושך

ואם גוף הכלולב אינו כווץ, אלא שין בראשי העלים יש קמטים
כמן שלשלת [ויגג] בוה⁵⁶, הורה הגרא' וחואנור (קובץ מבית לה' חיר'
עמ' בב) שאינו נחשב כווץ. וכן הורה הגרא' קנייבסקי (ארחות רבנו
חיב עמי רמד) שאם ראשיו העלים מוקובצים בקמטים
עלגולוים בשרש, החסיף, שאף אין בשלשלת בשרש, החסיף, שכן דרכו
בזה שאליה של בפוף, שכן אין מידולו כך הוא ואינו מודד מהירותו.
וכן הורה הגרא' קנייבסקי (ארבעת המיניות נחלבותם פ"ז סב"ד, אבבעת המיניות למזהדרין עמי קבר) שאין זה בגדר בפוף, מושם שכל שאינו מותקפל בכפתור [ראה להלן סיק ב][57]
מאן הרי הוא בעליה רגילה, וכן אין לפוסלו מצד לולב כווץ, משום שלא החכר בפסקים שהוא לולב כווץ.

[משנ"ג ס"ק ל]

או פהו עקם⁵⁸.

(60) בפסול לולב עקום, הביא החיטים וברכה (אות רלה) בשם הכתות תמריות שאין הבעל בין אם התעיקם הכלולב בעדו על העץ, או שהתעיקם ורק לאחר שנתקע.

[משנ"ג ס"ק ל]

דעת הצעד שפנeger ה"צקה"⁵⁹

(61) בוה⁶⁰:

כשימים. וראה לעיל (הע' 29) שהבאנו את שאר שיטות הפסיקים בו.

(56) ואם אין לו לולב אחר, דעת החזוי' (אויה סי' קמה ס'יך ח) שכין שיכול להבשו על ידי שיקוטם את מקום הידמנק, וכן יתכן שבעת הדחק יוכל לברך עליו [וכשם שפסק הרמ"א לעיל (ס"ז) לעין לולב שנקטם וראש, שבעת הדחק בשאנן לולב אחר מברכיים עליין] וכן אין לפסול את הכלולב אלא אם כן כל העלים נתעקרו חציהם לכואן וחציהם לבאן.

(ועה"צ ס'יך לו)

נק פלון פאצל ספיקה קליזונה גולקו אך פראאו קלעניט⁶¹.
(57) ובין שביא את דברי המג'יא, בואר הגרא'יש אלישיב (תורת ר' מינאים סי' ר הע' ו' שבונתו שראeo להושך להעת המג'יא שיש פסול הדימנק' גם בעלים הסטומכיב לחיותם. [בעצם דברי המג'יא היה אפשר לפרש שהעלים שאצל החיותם נתחרקו זה מזה בל' חילוקה], אמנים בתב הגרא'ין קרליץ (חווט שני סוכות פ"ג סי' ב) שמדובר המשניב והחוויא' (אויה סי' קמה סי' ח) מבואר שאין נפסל אלא כשנהליך אותם העלים ולא נתחרקו זה מזה, אלא אם כן דל בך בבר בשעת יודולן).

(ש"יע ס'יח)

יש לו קמן קוזים בטהרתו⁶², או פשצטח ונכניין⁶³.
(58) ואף אם נטלו כל הקוזים, דעת הגרא'יש אלישיב (תורת ר' מינאים סי' ב הע' ייח) שפסול, וטעמו משומש שלולב שיש בו קוצים הרוחו כמין אחר.

(59) ולולב שתיזמותו האטען מרכיבת מאב羞ה עלים [בוה W]
הזרו הגרא'ח קנייבסקי (ארבעת המיניות למזהדרין עמי קבר) והగרא'ן קרליץ (חווט שני סוכות פ"ג סי' ב עד פרטיהם אותן ז' שאין לולב זה דין לולב כווץ, אלא שהוא מדור כולולב עם שתי תיומות. שאם נחלקו זה מה לשנית הגאניטים [ראה מה שבתנו לעיל (ס'יך טו)] נהן בナルקה התיומות.

ובמזר לולב שנצמת ונכחן, בתב האור זרוע (חיב סי' ש) שנתחדשו צידי העלים בין בית קיבול ונכנתו זה לתוך זה.

